

Arrest

nr. 154 046 van 7 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 mei 2015 werd ten aanzien van verzoekster besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
immédiatement*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

Artikel 7, alinéa 1 :

| 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

| | 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 74/14 :

I

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Geen documenten: De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

PV: Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste uit hoofde van winkeldiefstal

PV nr AN. 12.LB.054076/2015 van de politie van Antwerpen

Risico op onderduiken: Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België”

1.2. Op dezelfde datum werd een inreisverbod opgelegd van drie jaar (bijlage13septies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“INREISVERBOD

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 02/05/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 03/05/2015 .(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

|1 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene werd op heterdaad betrapt van winkeldiefstal door de politie Antwerpen. (PV AN.12.LB.054076/2015). Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Om die reden werd aan betrokkene voor het vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

| voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

- *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene is niet in bezit van identiteitsdocumenten en verblijft in België zonder een wettelijk adres. Bovendien is ze een gevaar voor de openbare orde. Teneinde de openbare orde te handhaven is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de vernietiging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het genomen werd op grond van *“artikel 7, eerste lid, *°, van de vreemdelingenwet” (sic)*.

Daargelaten of het woord *“moet”* in artikel 7 eerste lid van de vreemdelingenwet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gebonden bevoegdheid waarbij elke appreciatiebevoegdheid door de minister of zijn gemachtigde uitgesloten is, merkt de Raad op dat dat het bestreden bevel niet enkel verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, maar ook naar (3°) van diezelfde bepaling. Het motief van openbare orde of openbare veiligheid waarvan sprake in artikel 7, eerste lid, 3°, leidt niet tot de verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het betreft te dezen een belangrijk motief in de bestreden beslissing, aangezien verder in de beslissing toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, §3, 2° van de vreemdelingenwet om de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten te motiveren.

Waar de verwerende partij vervolgens opwerpt dat het zou gaan om een louter herhaald bevel dat aldus geen zelfstandige rechtsgevolgen heeft, merkt de Raad op dat het thans bestreden bevel geenszins identiek is aan het voorgaande bevel, aangezien ditmaal geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, wat de juridische basis vormt voor de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod. Het gaat aldus niet om een louter herhalend bevel, maar om een nieuwe beslissing met eigen rechtsgevolgen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41, §1, van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 18 juni 1966. Zij voert aan wat volgt:

“Artikel 41, §1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken stelt: “De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.” Deze bepaling is duidelijk en de handelingen die in strijd met art. 41, §1 worden gesteld, dienen te worden vernietigd. (o.a. RvS 25 maart 1994, nr. 46.663) Het bevel om het grondgebied te verlaten is hoofdzakelijk in het Nederlands gesteld. Niettemin bevat zij een stuk tekst in een vreemde taal, meer bepaald inzake de vermelding van de aan verzoekster toegestane termijn om het grondgebied te verlaten, m.n. “immédiatement”. Deze in de vreemde taal gestelde passage werd bovendien niet van een vertaling voorzien. Artikel 41, §1 van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken werd op deze wijze geschonden zodat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert :

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 41, §1 van de wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken, doordat de bestreden beslissing bepaalde vermeldingen in een vreemde taal bevat. De verzoekende partij blijkt niet in staat om de betekenis van het woord “immédiatement” te achterhalen.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij geen belang heeft bij onderhavig middel, waarbij ze kritiek formuleert nopens de motivering van de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Op heden zijn 58 dagen verstreken sedert de betekening van de bestreden beslissing.

Nog steeds heeft de verzoekende partij geen gevolg gegeven aan het haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien inmiddels (ruim meer dan) 30 dagen zijn verstreken sedert de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verzoekende partij geen (actueel) belang bij zijn kritiek.

Ondergeschikt merkt verweerder verweerder op dat de verzoekende partij bij haar kritiek kennelijk over het hoofd ziet dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel is, die werd genomen na de vaststelling dat de verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft.

De bestreden beslissing is derhalve een ambtshalve maatregel en betreft geen antwoord op enigerlei aanvraag om machtiging tot verblijf, noch is het een rechtstreeks gevolg van een dergelijke aanvraag.

Artikel 41, §1 van de Wet van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken is ter zake dan ook niet van toepassing.

De beschouwingen van verzoekende partij falen naar recht en kunnen niet worden aangenomen.

Dienaangaande kan worden verwezen naar het arrest nr. 2.427 dd. 09.10.2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“In een eerste middel roept verzoekster de schending in van de artikelen 41 en 42 van de wetten betreffende het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966. Verzoekster argumenteert dat de Franse taal diende te worden gehanteerd gezien haar aanvraag tot regularisatie op grond van (oud) artikel 9, 3 lid en haar aanvraag tot vestiging door haar in het Frans werden ingediend.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing los staat van deze twee aanvragen. Een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten is een politiemaatregel en derhalve geen “akte” waaromtrent verzoekster als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen. Het bestreden bevel is immers niet het gevolg van één of andere aanvraag van verzoekster, maar een ambtshalve politiemaatregel, die in determinerende orde werd genomen op basis van de vaststelling dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat zij een beroepsbedrijvigheid uitoefent als zelfstandige in ondergeschikt verband zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging (R.v.St., nr. 154.741, 10 februari 2006). Artikel 41 en 42 van de wetten betreffende het gebruik van talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 kunnen niet dienstig worden ingeroepen.”

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoekende partij ook op afdoende wijze kennis heeft genomen van de inhoud van de bestreden beslissing. Dit blijkt afdoende uit het door verzoekende partij ontwikkelde tweede middel.

Een schending van de taalwetgeving wordt dan ook niet aangetoond.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

3.2. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen antwoord is op enigerlei aanvraag vanwege verzoekster, zodat de verwijzing naar artikel 41, § 1 van de taalwet in bestuurszaken niet dienstig is. Het betreft met name een bestuursmaatregel die ambtshalve werd genomen na controle of verzoekster voldeed aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. Conform artikel 39, §1 juncto artikel 17, §1, a, van de taalwetten in bestuurszaken dient de thans voorliggende zaak te worden behandeld in de taal van het taalgebied waar ze is gelokaliseerd, in casu de stad Antwerpen die deel uitmaakt van het Nederlandse taalgebied (RvS 23 november 2009, nr. 198.142)

Evenwel is de taalwetgeving in bestuurszaken van openbare orde en moet iedere overtreding ervan, desnoods ambtshalve, door de Raad, worden opgeworpen. Die overtreding moet echter betrekking hebben op een substantieel onderdeel van de besluitvorming. De aangevoerde miskennis van de taalwetten in bestuurszaken moet de besluitvorming op wezenlijke wijze hebben beïnvloed of verhinderd hebben dat die werd beïnvloed.

Te dezen moet worden vastgesteld dat in het gebruik van het woord “*immédiatement*”, al betreft het te dezen maar een enkel woord, de gehele deelbeslissing vervat ligt om aan verzoekster geen

termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, in toepassing van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Het gaat te dezen om een in het bestreden bevel vervatte deelbeslissing, die eigen rechtsgevolgen resorteert. Het is immers precies deze beslissing die de grondslag vormt van de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, aangezien deze, conform artikel 74.11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, steunt op het motief dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De aangevoerde schending heeft inderdaad betrekking op een substantieel element in de (eerste) bestreden beslissing.

Artikel 13, § 1 taalwetten in bestuurszaken luidt als volgt:

“Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlandse, of in het Franse taalgebied gevestigd is, stelt de akten, die particulieren betreffen, in de taal van zijn gebied. (...)”

De plaats waar de verzoekende partij werd aangetroffen, met name Antwerpen, is gelegen in Nederlands taalgebied. Bijgevolg diende de politiemaatregel in het Nederlands te worden genomen, betekend en ten uitvoer gelegd.

Waar de verwerende partij in de nota opwerpt dat verzoekster geen belang zou hebben bij het middel aangezien de termijn om het grondgebied te verlaten inmiddels reeds lang is verstreken, kan dit niet worden bijgetreden. Immers blijkt uit het inreisverbod, de tweede bestreden beslissing, dat dit volledig gesteund is op het feit dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven zonder enige termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden dat verzoekster het belang zou ontberen bij het betwisten van het ontbreken van een termijn, aangezien dit element wel degelijk grievend is wat haar betreft.

Waar de verwerende partij in haar nota nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingbetwistingen en van de Raad van State, moet worden opgemerkt dat deze rechtspraak geheel niet strijdig is met het standpunt van de Raad in deze zaak, wel integendeel. De aangehaalde arresten betroffen immers telkens een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij werd vastgesteld dat het desbetreffende bevel, afgeleverd in het Nederlands of Frans taalgebied, in de respectievelijke taal moest worden opgesteld. Er kan uit deze rechtspraak niet worden afgeleid dat het bestuur een vrijgeleide zou hebben om naar believen het Nederlands en het Frans door elkaar te haspelen. Het gaat evenmin om een beslissing waarbij in een versie in beide talen werd voorzien; het gaat om een Nederlandstalige beslissing waarbij een deelbeslissing die, hoe kort ook, ten aanzien van de betrokkene rechtsgevolgen heeft, in het Frans werd opgesteld. In de huidige zaak is niet betwist dat de afgifte van het bevel plaatsvond in Antwerpen en derhalve in het Nederlands diende te geschieden.

De Raad kan dan ook niet om de vaststelling heen dat een substantieel onderdeel van de eerste bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 13 van de taalwetten in bestuurszaken. De tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, dat volledig gesteund is op dit element van de eerste bestreden beslissing, is eveneens door deze onwettigheid aangetast. In die mate is het middel gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT